

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת פְּנִיחָס

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶז שׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַּק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרסִים
ל"ב כְּרִכִּים שֶׁל ל' חֲלָקִים
כֹּרַךְ כ"א - חֲלָק כ"א

קוֹנְטֵרס 621

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלַּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֵשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוּר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁעֵ"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

קודש ששעה שווה כמו אלף שנה, ובשמחה מכפיל באלף ושווה למליון שנה שעות לימוד תורת הנגלה (פשוט).

ועשרות אלפי יהודים התעוררו להרבות בלימוד זה הקדוש, ונצלו את זמנם בשבת קודש אחרי היודעם את מעלתו הרמה, ובזכות הלומדים הצדיקים זכינו לחומת מגן רוחנית, אשר לא תעבור חרב וחנית, בכל מחנה ישראל הקדושים.

וכדאי להתבונן כמה נסים השם יתברך עשה לנו:

א. באו נזכר שלפני שנתים כמליון יהודים הגלו מביתם מחמת הצר הצורר ששלחו טילים ופצצות לכל ישובי הדרום. ב. ובשנה שלפני כן כל ישובי הצפון מקרית שמונה, צפת, נהריה, מירון, וכל חיפה והקריות היו בפחד נורא וסכנת נפשות רח"ל, וכל מי שיכל הלך לגלות, ועתה כמות הפצצות שתפסו היה כמו שני המלחמות ביחד. ג. כמה הרוגים רח"ל היו, כמה משפחות נהרסו. ד. כמה פצועים בגוף וכמה פצועים בנפש שמטופלים עד היום. ועתה נצלנו מהרג ונזק וגלות, אך ורק בזכות לומדי הזהר הקדוש.

והשבוע הזה נתפסו שש אוניות בדרךם לעזה לעזר לטרוריסטים, ובחרוף נפש סכנו החילים את עצמם כדי להציל את יושבי הארץ, ויש עוד כמה בבתי החולים שצריכים תפילה לרפואה שלימה, ב"ה שנצלנו מסכנת האוניות, והכל בזכות עם ישראל הצדיקים שלומדים דף היומי של הזהר הקדוש.

ערכת מגן רוחנית

דעו לכם יש לנו עצה נפלאה וערכת מגן אמתית שלא יפגע שום חיל, ולא יקרה שום נזק, פשוט לחלק לכל החילים קונטרסים של הזהר הקדוש ותקוני זהר להצלחתם ושמירתם. [אנחנו מחפשים מתנדבים לחלוקה לכל החילים, וכרגע יש לנו תורם בשביל כעשרים אלף חילים יצ"ו].

אחי ורעי בואו ונרבה עוד בזכיות הזהר הקדוש לרפואת החולים, ולהצלחת עם ישראל, ואם היינו זוכים וכל עם ישראל מתאחדים ללמוד זהר הקדוש כתקנת הרמח"ל כבר היינו נגאלים.

אל תיראי תולעת יעקב

הנביא ישעיה אומר: (פרק מא יד-טו) אל תיראי תולעת יעקב מתי ישראל אני עזרתך נאם ה' וגאלך קדוש ישראל: הנה שמתיה למורג חרוץ חדש בעל

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

פיפיות תדוש הרים ותדק וגבעות כמץ תשים: ובתרגום יונתן באר: לא תדחלון שבטא דבית יעקב זרעיתא דישראל, מימרי בסעדכון אמר ה' ופריקכון קדישא דישראל: וברד"ק באר: אל תיראי תולעת יעקב - לפי שהם חלשים בגלות כתולעת, וילמדנו למה נמשלו ישראל לתולעת, לומר לך מה תולעת זו אינה מכה את הארזים אלא בפה, והיא רכה ומכה את הקשה, כך ישראל כל כחם בתפלה, ומכים רשעי העולם שהם חזקים כארזים ונמשלים בהם שנאמר ארז בלבנון.

הקול קול יעקב - אין כחם של ישראל אלא בפיהם

בידנו כח אדיר, לנצח את האויב, לתת את המכה הראשונה!

לומדי הזהר הקדוש נותנים את המכה הראשונה!

הצבא מתכוננים להחזיר "מכה שנייה" לאירן על ידי צוללות,

זאת אומרת שכבר השלימו עם העבדה, שתהיה זו אירן שתתן את "המכה הראשונה" - פצצה גרעינית לישראל [ח"ו], (והצבא משער שזה עלול לגבות כמיליון נפש רח"ל).

המדינה כבר השלימה עם המצב!

אנחנו לא משלימים עם המצב הזה!

ונהפך הוא! אשר ישלטו היהודים המה בשונאיהם!

אנחנו נתן את "המכה הראשונה"

"נקהלו היהודים בעריהם בכל מדינות המלך" ... ללמוד זהר הקדוש ו"איש לא עמד לפניהם כי נפל פחדם על כל העמים": (אסתר פרק ט ב)

אנחנו יכולים מדי יום ביומו לסים את כל ספר הזהר הקדוש ואפילו מספר פעמים, וכך נמנע את האסון ונקרב את הגאולה בחסד וברחמים.

וכך אומר משה רבנו עליו השלום לרשב"י זי"ע בזהר הקדוש (פרשת נשא דף קכ"ד), "בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי". [באור הדברים: בזכות החבור שלך, ספר הזהר הקדוש, יצאו בני ישראל מן הגלות ברחמים ללא צרות ויסורים וללא צער חבלי משיח!]

פיצד זה אפשרי? - האם יכולים לישם זאת?

אכן, אפשר ואפשר! - בתבנית קלה ומתאימה לכל אחד ואחד!

וַיֵּשׁ מִרְכָּבָה לְמֹטֶה מְזַעֵר אֲנָפִין,
שֶׁהוּא מְטַטְרוֹ"ן, אֲדָם הַקָּטָן.
שֶׁבְמִרְכָּבָתוֹ, שֶׁהִיא פְרָדֶס,
זֹרְמִים בְּמַהֲרֹת מִים שֶׁל הַתּוֹרָה
שִׁיּוּצָאִים מִתּוֹךְ פְרָדֶס שְׁלוֹ לְשֵׁלֶשׁ
מֵאַרְבַּע, שֶׁנֶּאֱמַר עֲלֵיהֶם אַרְבָּעָה
נִכְנְסוּ לַפְרָדֶס, וְהָרִי נִתְבָּאֵר.

שֶׁהוּא צִפּוּר שֶׁרָאָה רְבֵה בַר בַר
חֲנָה לַחֹף יָם הַתּוֹרָה, שֶׁהֵיחָם הִגִיעַ
עַד קְרִסְלֵיו, וְרָאשׁוּ הִגִיעַ עַד קֶצֶה
הַשָּׁמַיִם, וְלֹא נִכְשְׁלוּ בּוֹ שְׁלֹשָׁה
מִשׁוּם שֶׁהַמַּיִם שְׁלוֹ רְבִים, אֲלֵא
מִשׁוּם זְרֻמַת הַמַּיִם, וּפְרָשִׁינָה.
אֲבָג כּוֹלָל אוֹתָם שְׁעוֹלִים לְשֵׁשׁ,
כְּנֻד אוֹתִיּוֹת מְטַטְרוֹ"ן. רְבִיעֵי ד',
(מַלְכִים-א"ט) קוֹל דְּמָמָה דְקָה, שֶׁשָּׁם
כָּא הַמְלָךְ, וְהוּא אֲדָם לְשִׁבְתָּ עַל
הַכֶּסֶף.

א י"י - מִים עֲלִיוֹנִים וּמִים
תַּחְתּוֹנִים, שֶׁאֵין בִּינֵיהֶם אֲלֵא
כְּמֵלֵא נִימָה, שֶׁהוּא ו' נְטוּי
בִּינֵיהֶם בְּרִקִיעַ שֶׁהוּא מְבַדִּיל בֵּין
מִים לְמִים, שֶׁתַּהֲא הַבְּדִלָה בֵּין
נְקָבָה לְזָכָר. לְכֵן, (בְּרֵאשִׁית א) וַיְהִי
מְבַדִּיל. וְסוּד הַדְּבָר - יֵאֵהֲדוּנָה"י.
מִים עֲלִיוֹנִים זָכְרִים - י' עֲלִיוֹנָה.
מִים תַּחְתּוֹנִים נְקֻבוֹת - י'
תַּחְתּוֹנָה. שֵׁשׁ אוֹתִיּוֹת בִּינֵיהֶם,
כְּחֻשְׁבוֹן ו', זֶה מְטַטְרוֹן, שֶׁהוּא
בֵּין א.

עוֹד, יוֹד נְקֻדָה. ו' גִּלְגַּל. וְאֵין
תְּנוּעָה בְּגִלְגַּל בְּשֵׁשׁ צְדָדִים
כְּחֻשְׁבוֹן ו', אֲלֵא בְּאוֹתָהּ נְקֻדָה.
וְאוֹתָהּ נְקֻדָה הִיא יְחִיד הַכֹּל,
וּמְעִידָה עַל אוֹתוֹ יְחִיד שֶׁאֵין לוֹ
שְׁנֵי, שֶׁפָּרְשׁוּ עֲלֶיהָ רְבוּתֵינוּ
שֶׁצָּרִיף לְיַחֵד אוֹתָהּ כְּדִי
שֶׁתַּמְלִיכֶהוּ עַל הַשָּׁמַיִם וְעַל
הָאָרֶץ, וְעַל אַרְבַּע רִחוֹת הָעוֹלָם.
ב' - שָׁמַיִם וְאָרֶץ. ג' - עֲמוּד
שְׁסוּבֵל אוֹתָם. ד' - אַרְבַּע חִיּוֹת.

ה' - הַכֶּסֶף. ו' - שֵׁשׁ מַעֲלוֹת לְכֶסֶף. וְעוֹד, א ב ג ד ה ו ז ח ט - אֲדָם. י' יְחִיד שְׁלוֹ, מַלְכוּת,
עֲשִׂירֵי שֶׁל אֲדָם. תְּשַׁע הוּא כְּנֻד תְּשַׁע אוֹתִיּוֹת. אֲשִׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל שִׁיּוּדְעִים סוּד רְבוּנוֹם.
דְּבָר אַחַר צוֹ אֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאִמְרַתְּ אֲלֵיהֶם אֵת קָרְבָנִי לְחִמִּי לְאִשֵּׁי רִיחַ נְחוּחִי - רְבִי יְהוֹנָדָה

וְאֵת מִרְכָּבָה לְתַתָּא מְזַעֵר אֲנָפִין, דְּאִיהוּ מְטַטְרוֹן.
אֲדָם הַקָּטָן. דְּבְמִרְכָּבָה דִּילִיָּה דְּאִיהוּ פְרָדֶס, רְדִיפֵי
מְזַא דְּאוֹרִייתָא, דְּנִפְיָק מִגּוֹ פְרָדֶס דִּילִיָּה, לְתַלַּת מֵאַרְבַּע,
דְּאִתְמַר עֲלֵיהוּ, אַרְבָּעָה נִכְנְסוּ לַפְרָדֶס, וְהָא אִתְמַר.

דְּאִיהוּ צִפּוּרָא דְחֻזָּא רְבֵה בַר בַר חֲנָה, לְכִיף יִמָּא
דְּאוֹרִייתָא, דְּיִמָּא מְטִי עַד קְרִסְלוּי. וְרִישִׁיָּה מְטִי
עַד צִית שְׁמָא, וְלֹא אֲכַשְׁלוּ תַלַּת בֵּיה, מִשׁוּם דְּנִפְיִשֵׁי
מְזַא דִּילִיָּה, אֲלֵא מִשׁוּם דְּרִדִּיפֵי מְזַא וְאוֹקְמוּהָ.

אֲבָג כְּלִיל לֹזן דְּסַלְקִין לְשִׁית, לְקַבֵּל אֲתוּון מְטַטְרוֹ"ן.
רְבִיעֵאָה ד', (מַלְכִים א"ט) קוֹל דְּמָמָה דְקָה, דְּתַמְן אִתִּי
מְלָכָא. וְאִיהוּ אֲדָם לְשִׁבְתָּ עַל הַכֶּסֶף.

א י"י, מִים עֲלִיוֹנִים, וּמִים תַּחְתּוֹנִים. דְּלִית בִּינֵיהֶם אֲלֵא
כְּמֵלֵא נִימָא, דְּאִיהוּ ו', נְטוּי בִּינֵיהֶם, בְּרִקִיעַ דְּאִיהוּ
מְבַדִּיל בֵּין מִים לְמִים, דְּיֵהֵא הַבְּדִלָה בֵּין נּוּקְבָא לְזָכְרָא.
בְּגִין דָּא (בְּרֵאשִׁית א) וַיְהִי מְבַדִּיל וְרוּזָא דְמָלָה, יֵאֵהֲדוּנָה.
מִים עֲלִיוֹנִים זָכְרִים י' עֲלָאָה, מִים תַּחְתּוֹנִים נְקֻבוֹת, י'
תַּתָּאָה. שִׁית אֲתוּון בִּינֵיהֶם, כְּחֻשְׁבוֹן ו', דָּא מְטַטְרוֹן,
דְּאִיהוּ בֵּין א.

עוֹד, יוֹד נְקֻדָה. ו' גִּלְגַּל. וְלִית תְּנוּעָה בְּגִלְגַּל בְּשִׁית
סְטְרִין כְּחֻשְׁבוֹן ו', אֲלֵא בְּהֵיא נְקֻדָה. וְהֵהוּא
נְקֻדָה אִיהוּ יְחִידָא דְכֵלָא, וְאַסְהִידַת עַל הֵהוּא יְחִיד,
דְּלִית לִיה שְׁנֵי, דְּאוֹקְמוּהָ עֲלֵיהָ רְבָנוֹ, שֶׁצָּרִיף לְיַחֵדוֹ כְּדִי
שֶׁתַּמְלִיכֶהוּ עַל (דף רכ"ד ע"א) הַשָּׁמַיִם וְעַל הָאָרֶץ, וְעַל
אַרְבַּע רִחוֹת עֲלָמָא. ב', שָׁמַיִם וְאָרֶץ. ג', עֲמוּדָא סְבִיל
לוֹן. ד', אַרְבַּע חִיּוֹן. ה' כְּרִסְיָא. ו', שִׁית דְּרִגִין לְכְרִסְיָא.
וְעוֹד, א ב ג ד ה ו ז ח ט : אֲדָם. י' יְחִיד דִּילִיָּה, מַלְכוּת,
עֲשִׂירָאָה דְּאֲדָם. תְּשַׁע, אִיהוּ לְקַבֵּל תְּשַׁע אֲתוּון. זְכָאִין
אֵינוּן יִשְׂרָאֵל, דְּיַדְעִין רְזָא דְמֵאִרְיָהוּן.

דְּבָר אַחַר, צוֹ אֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאִמְרַתְּ אֲלֵיהֶם אֵת קָרְבָנִי

ה' - הַכֶּסֶף. ו' - שֵׁשׁ מַעֲלוֹת לְכֶסֶף. וְעוֹד, א ב ג ד ה ו ז ח ט - אֲדָם. י' יְחִיד שְׁלוֹ, מַלְכוּת,
עֲשִׂירֵי שֶׁל אֲדָם. תְּשַׁע הוּא כְּנֻד תְּשַׁע אוֹתִיּוֹת. אֲשִׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל שִׁיּוּדְעִים סוּד רְבוּנוֹם.
דְּבָר אַחַר צוֹ אֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאִמְרַתְּ אֲלֵיהֶם אֵת קָרְבָנִי לְחִמִּי לְאִשֵּׁי רִיחַ נְחוּחִי - רְבִי יְהוֹנָדָה

לחמי לאשי ריח ניהוחי. רבי יהודה אמר, בקרבנא אית
עשן, ואית ריח, ואית ריח ניהוח, עשן איהו מסטרך
דיינא, הךא הוא דכתיב, (דברים כט) פי אז יעשן אף יי.
(תהלים יח) עלה עשן באפו ואש מפיו תאכל. ריח ניהוחי,
רחמי. (שיר השירים ג) וריח אפך כתפוחים.

אמר, בקרבן יש עשן, ויש ריח,
ויש ריח ניהוח. עשן הוא מצד
הדין, זהו שכתוב (דברים כט) כי אז
יעשן אף ה'. (תהלים יח) עלה עשן
באפו ואש מפיו תאכל. ריח
ניהוחי, רחמים. (שיר השירים ג) וריח
אפך כתפוחים.

אמר רעיא מהימנא, והא תרווייהו עשן וריח, אינון
באף, וקראין סהדין. חד, עלה עשן באפו.
ותניינא, וריח אפך כתפוחים. ואמאי אתקרי חד עשן
דינא ותניינא רחמי. אלא, בחוטמא אית תרין חלונין,
ואתמר בשמאלא, עלה עשן באפו, מאי עלה. אלא מלכא
דאיהו בשמאלא, לקבל גבור. מימינא נחית רוחא לגביה,
לקררא ליה, ולשככא רוגזיה, מסטרך דחסד, דתמן
מוחא. חכמה לימינא, הרוצה להחפים ידרים. בינה
בלכא, פלפי שמאלא, הרוצה להעשיר יצפין. ויגין דא
עלה עשן באפו, מן בינה לגבי חכמה, דאיהי לימינא,
ומקבל ליה בחדרה, בנגונא דליואי.

אמר הרועה הנאמן, והרי שניהם
- עשן וריח - הם באף, והפסוקים
מעידים. אחד, עלה עשן באפו.
והשני, וריח אפך כתפוחים.
ולמה נקרא אחד עשן דין, והשני
רחמים? אלא, בחטם יש שני
חלונות, ונאמר בשמאל, עלה
עשן באפו. מה עלה? אלא מהלב
שהוא בשמאל, כנגד גבור. מימין
יורדת אליו רוח לקררו ולשכך
רגזו, מצד החסד, ששם המוח.
חכמה לימין - הרוצה להחפים
ידרים. בינה בלב, פלפי שמאל -
הרוצה להעשיר יצפין. ולכן עלה
עשן באפו, מבינה לחכמה,
שהיא לימין, ומקבלו בחדרה,
בנגון הלויים.

וחאי עשן לא סליק, אלא על ידי אש, דאדליק בעצים,
דאינון אברים מליין פקודין, עצי עולה. מארי
תורה, אורייתא דאיהי אדליקת בהון, אש בתוקפא
דגבורה, ועלה עשן בהון. בפינה עשן המערכה.

ועשן זה לא עולה, אלא על ידי
אש שדולק בעצים, שהם איברים
מלאים מצוות, עצי עולה. בעלי
תורה, תורה שהיא נדלקת בהם,
אש בחזק הגבורה, ועלה עשן
בהם. בפינה עשן המערכה.

ומדליליקת לאף, אתקרי קטרות, הךא הוא דכתיב, (דברים
ל) ישימו קטורה באפך. ולית דבטיל מותנא
בעלמא, פקטרות, דאיהו קשורא דדינא ברחמי, עם ריח
ניהוח באף. תרגום דקשר קטירו. אמר רבי יהודה, זכא
חולקנא דרווחנא מלין סתימין באתגלייא. עוד אמר
בוצינא קדישא, דבתר דצלותא איהי קרבנא, מאן דיימא
פטום הקטרות, בתר תהלה לדוד, בטיל מותנא מביתא.

ומשעוריה לאף, נקרא קטרות, זהו
שכתוב (דברים ל) ישימו קטורה
באפך. ואין המבטל מנת בעולם
כמו קטרות, שהיא קשור הדין
ברחמים עם ריח ניהוח באף.
תרגום של קשר - קטירו. אמר
רבי יהודה, אשרי חלקנו
שהרחנו דברים נסתרים בגלוי.
עוד אמר מנורה הקדושה, שאחר
התפלה, שהיא כמו קרבן, מי
שיאמר פטום הקטרות אחר תהלה
לדוד, מבטל מנת מן הבית.

אמר רעיא מהימנא, כען בעי למנדע, איך אתקיננו צלותין
לקבל קרבנין. אלא תלת צלותין, לקבל את הפכש
האחד תעשה בבקר, דא צלותא דשחרית, דאתמר בה,

אמר רועה הנאמן, כעת צריך לדעת איך התקיננו תפלות כנגד קרבנות. אלא שלש תפלות, כנגד
את הפכש האחד תעשה בבקר - זו תפלת שחרית, שנאמר בה (בראשית ט) וישכם אברהם בבקר

אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר עָמַד שָׁם אֶת פְּנֵי ה'. וּפְרָשׁוּהָ רַבּוֹתֵינוּ, שְׁאִין עֲמִידָה אֵלָּא תְּפִלָּה. וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעַרְבִים - כַּנִּגְדַּת תְּפִלַּת מְנַחֵה שְׂתַקֵּן אוֹתָהּ יִצְחָק. זֶהוּ שְׂכָתוֹב (שם כד) וַיֵּצֵא יִצְחָק לַשּׁוּחַת בַּשָּׂדֶה לַפְּנוֹת עָרֶב, וְאִין שִׁיחָה אֵלָּא תְּפִלָּה. תְּפִלַּת עָרֶבִית כַּנִּגְדַּת אַמּוּרִים וּפְדָרִים שְׂמַתֵּאכְלִים כָּל הַלֵּילָה, זֶהוּ שְׂכָתוֹב (שם כח) וַיִּפְגַּע בַּמָּקוֹם וַיִּלֵּן שָׁם פִּי כֹּא הַשְּׁמֶשׁ, וְאִין פְּגִיעָה אֵלָּא תְּפִלָּה.

בֵּין כֶּף שְׂאֵנוּ בַּמָּקוֹם זֶה, לְמַה כְּתוּב וַיִּקַּח מֵאֲבְנֵי הַמָּקוֹם וַיִּשֶׂם מְרֹאשֵׁתוֹ וַיִּשְׁכַּב בַּמָּקוֹם הַהוּא? וְכִי לֹא הָיָה לוֹ כְּרִים וּכְסוּתוֹת לְשֹׁכֵב? אֵלָּא הוֹאִיל וּבֹא חֲתָן לְכֹלָה, אָף עַל פִּי שְׂלֵא הִיָּה דְרַכּוֹ לְשֹׁכֵב אֵלָּא בְּכָרִים וּכְסוּתוֹת, וְהִיא נִתְּנָה לוֹ אֲבָנִים לְשֹׁכֵב - יִקְבַּל הַכֹּל בְּרִצּוֹן הַלֵּב, וְהָרִי נִתְּבָאָר. וְגַם כֶּף נֶאֱמַר בַּחֲבוּר הָרֵאשׁוֹן. מֵהוּ שְׂכָתוֹב (שם לב) וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב כֹּאֲשֶׁר רָאִם? אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, שֶׁבַּ וַאֲמַר הַפְּסוּק. (ע"כ כֹּאן רַעִיא מַדִּימָנָא).

אָמַר רַבִּי פִּנְחָס, הַיִּיְתִי מִסְתַּבֵּל, הַשְּׁמִירָה הִיא וְדָאֵי בַלְב, (שְׂרָאָה בַלְב) (וְהַלֵּב דְּגִמְתַּת הַלֵּב הַעֲלִיּוֹן) וְלִכְּן שְׁמֹר בַּלְב וְלֹא בַּמָּקוֹם אַחֵר. זִכְרָה בְּזִכְר, בַּמַּח, שְׂרוּכְב וְשׁוּלֵט עַל הַלֵּב. וְאִין זִכְרָה אֵלָּא בַּמַּח. וְעַל זֶה זְכוּר לְזִכְר, וְשְׁמֹר לְנִקְבָה. הַמַּח שְׁהוּא זְכָר, רוֹכֵב וְשׁוּלֵט עַל הַלֵּב. הַלֵּב שׁוּלֵט וְרוֹכֵב עַל הַכְּבֵד. הַכְּבֵד, סְמָאֵל וְנַחֲשׁ זֶה בְּזָה, וְהוּא אֲחֵד. (וְהוּא זְכָר וְנִקְבָה) יוֹתֵרַת הַכְּבֵד וְכֵד. וְלִכְּן בְּקִרְבָּן, יוֹתֵרַת הַכְּבֵד זֶה נַחֲשׁ. כְּבֵד מֵאֲכַל זְכָר, סוּד שֶׁל סְמָאֵ"ל.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְדָאֵי כֶּף זֶה, לִקְסָה בַּתְּחִלָּה, הוּא וְהַיִּוֹתֵרַת שְׁלֹו,

(בְּרַאשִׁית טו) וַיִּשְׁכַּם אֲבָרָהָם בַּבֶּקֶר אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר עָמַד שָׁם אֶת פְּנֵי יי. וְאוֹקְמוּהָ רַבְּנֵן, דְּלִית עֲמִידָה אֵלָּא צְלוֹתָא. וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעַרְבִים, לְקַבֵּל צְלוֹתָא דְּמְנַחֵה, דְּמִקִּיין לָהּ יִצְחָק. הִדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (בְּרַאשִׁית כד) וַיֵּצֵא יִצְחָק לַשּׁוּחַת בַּשָּׂדֶה לַפְּנוֹת עָרֶב. וְלִית שִׁיחָה, אֵלָּא צְלוֹתָא. צְלוֹתָא דְּעָרֶבִית, לְקַבֵּל אַמּוּרִין וּפְדָרִין דְּמַתְּאֲכְלִין כָּל הַלֵּילָה. הִדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (בְּרַאשִׁית כח) וַיִּפְגַּע בַּמָּקוֹם וַיִּלֵּן שָׁם פִּי כֹּא הַשְּׁמֶשׁ. וְלִית פְּגִיעָה, אֵלָּא צְלוֹתָא.

אֲדַהֲבִי דְּאֵנָן בְּאַתֵּר דָּא, אֲמַאי כְּתִיב וַיִּקַּח מֵאֲבְנֵי הַמָּקוֹם וַיִּשֶׂם מְרֹאשֵׁתוֹ וַיִּשְׁכַּב בַּמָּקוֹם הַהוּא, וְכִי לֹא הוּוּ לִיָּה כְּרִים וּכְסוּתוֹת לְמֹשֶׁכֵּב. אֵלָּא הוֹאִיל וְאֵתָא חֲתָן לְגַבִּי כֹּלָה, אָף עַל גַּב דְּלֹא הוּוּ אֲרַחוּי לְמֹשֶׁכֵּב אֵלָּא בְּכָרִים וּכְסוּתוֹת, וְאִיְהִי יְהִיבַת לִיָּה אֲבָנִים לְמֹשֶׁכֵּב, יִקְבַּל כֹּלָּא בְּרַעוּתָא דְּלְבָא, וְהָא אֲתַמַּר. וְאוֹף הָכִי אֲתַמַּר בַּחֲבוּרָא קְדָמָאָה. מֵהוּ דְּכַתִּיב, (בְּרַאשִׁית לב) וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב כֹּאֲשֶׁר רָאִם, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן תִּיב. וְאִמָּא קְרָא, (ע"כ רַעִיא מַדִּימָנָא).

אָמַר רַבִּי פִּנְחָס, מִסְתַּבֵּל הוּינָא, שְׁמִירָה בַלְב אִיְהוּ וְדָאֵי, (דְּחֻמָּא בַלְב) (ס"א וְלֵב דְּוַנְמָא דְּלֵב עֲלֵאָה) וְעַל דָּא שְׁמֹר בַּלְב, וְלֹא בְּאַתֵּר אַחֵרָא. זִכְרָה בְּזִכְר, בְּמוֹחָא, דְּרִכִּיב וְשְׁלִיט עַל הַלֵּב. וְלִית זִכְרָה אֵלָּא בְּמוֹחָא. וְעַל דָּא זְכוּר לְזִכְר וְשְׁמֹר לְנִקְבָה. מוֹחָא דָּאִיְהוּ דְּכוּרָא, רִכִּיב וְשְׁלִיט עַל הַלֵּב. לֵב שְׁלִיט וְרִכִּיב עַל הַכְּבֵד. כְּבֵד סְמָאֵל וְנַחֲשׁ דָּא בְּדָא, וְאִיְהוּ חֵד. (ס"א וְאִיְנוֹן דְּכָר וְנִקְבָה) (דף רכ"ד ע"ב) יוֹתֵרַת הַכְּבֵד וְכֵד. וְעַל דָּא בְּקוֹרְבָנָא, יוֹתֵרַת הַכְּבֵד, דָּא נַחֲשׁ. כְּבֵד מִיכְלָא דְּדְכוּרָא, רְזָא דְּסְמָאֵ"ל.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְדָאֵי כֶּף הוּא, וְיֵאוֹת הוּא. וּבְרִירָא דְּמִלָּה, וְרְזָא וְסִתְרִין דְּקִרְבָּן, הָכִי וְיִפָּה הוּא. וּבְרִיר הַדְּכָר וְסוּד וְנִסְתְּרוֹת הַקִּרְבָּן כֶּף הוּא. כְּבֵד לִקְסָה בַּתְּחִלָּה, הוּא וְהַיִּוֹתֵרַת שְׁלֹו,

הוא. כַּבֵּד נְטִיל בְּקִדְמִיתָא, הוּא וְיִוְתַרְתָּ דִּלְיָה, (ס"א ולבתי יוֹתֵרְתָּ דִּלְיָה) סְמָאֵל וּבֵת זִוְגוּ. (ס"א ולבתי קל וכו') דַּיִנוּ חִילָיו) וְכָל אֵינֹן עֲרָקִין דְּכַבְּדָא, חִיָּלִין וּמְשַׁרְיִין דְּלַהוֹן, וְנְטִילוּ דְּלַהוֹן, דְּאֶכְלִין חֲלָבִין שְׂמִינֵי דְּקַרְבְּנָא. הָדָא הוּא דְּכִתִּיב, (שמות כט) וְאֵת הַחֶלֶב אֲשֶׁר עָלֵיהֶם, וּבָדִין קָרִיב כִּלְאֵי לְגַבֵּי לֵב. וְרַב לֹא נְטִיל מִכִּלְאֵי אֱלֹא וְדוּי דַּאֲתַעְבִּיד בֵּיהּ, וְסָלִיק בַּהּ הוּא תַּנְנָא וְצִלוֹתָא דַּאֲתַעְבִּיד עָלֵיהּ דְּקַרְבְּנָא. לֵב קָרִיב לְגַבֵּי מוֹחָא, רַעוּתָא דִּיחֻדָּא דְּכַהֲנָא בֵּיהּ, וְחֻדּוּתָא דְּלִיּוּאֵי. מוֹחָא דָּא, נְהוּרָא דַּאֲתֵינָא מִמוֹחָא עֲלָאָה. מוֹחָא קָרִיב לְגַבֵּיהּ טְמִיר מִכִּלְאֵי, דְּלֹא אֲתִידַע כִּלְלֵי. (ס"א לגביה, מכלל דלא אֲתַפְרַע כִּלְלֵי) וְכִלְאֵי אֲתַקְשֶׁר דָּא כַּבְּדָא. וּמוֹחָא קָרִיב נַחַת רוּחַ דְּכִלְאֵי.

עֲרָקוֹן דְּכַבְּדָא, אֵלִין אֲשִׁים, וְכָל אֵינֹן חִיָּלֵיהוֹן. כַּבֵּד, כְּמָה דַּאֲתַמַּר. יוֹתַרְתָּ נְקֵבָה, נוֹקְבָא דִּלְיָה. אָמַאי יוֹתַרְתָּ. דְּלֹא אֲתַחֲבַרְתָּ בְּדְכוּרָא אֱלֹא כִּד אֲשַׁאֲרַת לָהּ שַׁעֲתָא, לְבַתָּר דַּעֲבִדַת נְאוּפָהָא, וְשִׁבְקָא לֵיהּ. תוּ, יוֹתַרְתָּ נְקֵבָה, דְּכִד בַּעֲיָא לֹאֲתַחֲבַרָא כְּבַר נֶשׁ, אֲתַעְבִּידַת לְגַבֵּיהּ שִׁיּוּרִין, דְּלֹא אֲתַחֲשַׁבַת כִּלְלֵי. לְבַתָּר אֵיחֵי אֲתַקְרַבַת זַעִיר זַעִיר לְגַבֵּיהּ, עַד דַּאֲתַעְבִּידָא לֵיהּ חַבּוּרָא חָדָא. וּמֵאֵלִין עֲרָקִין דְּכַבְּדָא, מִתְפַּשְׁטִין אַחֲרֵן זַעִירִין, לְכַמָּה זַיִנִין, וְכִלְאֵי נְטִלִין אַמּוּרִין וּפְדָרִין, וְכִלְהוּ כִּלְיָן בַּכַּבֵּד.

רַב דַּאֵיחֵו עַקְרָא בְּקִדּוּשָׁה, נְטִיל וּמִקְרִיב לְמוֹחָא כְּמָה דַּאֲתַמַּר. לֵב שְׂרִיָא עַל תְּרִין כּוּלְיָין, וְאֵינֹן תְּרִין כְּרוּבִין יַהֲבִין עֵיטָא, וְאֵינֹן רְחִיקִין קָרִיבִין, יְמִינָא וּשְׂמָאֲלָא. וְכִלְהוּ נְטִלִין וְאֶכְלִין כִּלְ חַד כַּדְקָא נְאוּת, עַד דַּאֲתַקְשֶׁר כִּלְאֵי כַּחְדָּא.

זַבְחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבְּרָה, (תהלים נא) דָּא מִתְקָרִיב לְלֵב, רוּחַ נִשְׁבְּרָה, וְדוּי וְצִלוֹתָא. דְּהָא

(ואחר כך היִוְתַרְתָּ שְׁלוֹ) סְמָאֵל וּבֵת זִוְגוּ. (ואחר כך כל וכו' שאוּחֶם חִילָיו) וְכָל אוֹתָם עוֹרְקֵי הַכַּבֵּד חֲלָלוֹת וּמַחְנוֹת שְׁלֵהֶם, וְלוֹקְחִים אֵת שְׁלֵהֶם, שְׂאוּכְלִים חֲלָבִים וּשְׂמִינֵי הַקָּרְבָּן. זֶהוּ שְׂכֻתוֹב וְאֵת הַחֶלֶב אֲשֶׁר עָלֵיהֶם. וְאֵז נִקְרַב הַכֵּל לְלֵב.

וְהַרְבֵּי לֹא לוֹקַח מִהַכֵּל, אֱלֹא וְדוּי שְׂנַעֲשֶׂה בּוֹ וְעוֹלָה בְּאוֹתוֹ עֲשֵׂן וּתְפִלָּה שְׂנַעֲשֶׂה עָלָיו הַקָּרְבָּן. הַלֵּב מִקְרִיב לְמַח, רְצוֹן שֶׁל הַיְחֻד שֶׁהִכָּהֵן בּוֹ וְחֻדּוֹת הַלְוִיִּם. הַמַּח הִנֵּה אוֹר שְׂבָא מִמֶּנּוּ עָלְיוֹן. הַמַּח מִקְרִיב לְטְמִיר מִהַכֵּל, שְׁלֹא נוֹדַע כִּלְלֵי, (אֵלֵיךְ, מִכִּלְלֵי שְׁלֹא נִפְרַע כִּלְלֵי) וְהַכֵּל נִקְשֶׁר זֶה בְּזֶה, וְהַמַּח מִקְרִיב נַחַת רוּחַ שֶׁל הַכֵּל.

עוֹרְקֵי הַכַּבֵּד, אֵלֵי אֲשִׁים וְכָל אוֹתָם חִילוֹתֵיהֶם. כַּבֵּד, כְּמֹו שְׂנַאֲמַר. יוֹתַרְתָּ נְקֵבָה, נְקֵבָה שְׁלוֹ. לְמָה יוֹתַרְתָּ? שְׁלֹא מִתְחַבְּרַת בְּזַכֵּר, אֱלֹא רַק כְּשִׁנְשֹׂאֲרַת לָהּ שַׁעֲה לְאַחַר שַׁעֲשֶׂתָה נְאוּפָיָה וְעֻזְבָּה אוֹתוֹ. עוֹד יוֹתַרְתָּ נְקֵבָה - שֶׁכְּשִׁרְוֹצָה לְהַתְחַבֵּר בְּאָדָם, נַעֲשִׂית אֵלֵי שִׁירִים, שְׁלֹא נַחֲשַׁבַת כִּלְלֵי. לְאַחַר מִכֵּן מִתְקָרַבַת לְאֵט לְאֵט אֵלֵי, עַד שְׂנַעֲשִׂית אֵלֵי חַבּוּר אַחַד. וּמֵעוֹרְקֵי הַכַּבֵּד הִלְלוּ מִתְפַּשְׁטִים אַחֲרִים קְטָנִים לְכַמָּה מִינִים, וְהַכֵּל לוֹקְחִים אַמּוּרִים וּפְדָרִים, וְכִלְסֵם כִּלְוִלִים בַּכַּבֵּד.

הַרְבֵּי שְׁהוּא עַקְרָא בְּקִדּוּשָׁה, לוֹקַח וּמִקְרִיב לְמַח, כְּמֹו שְׂנַאֲמַר. הַלֵּב שְׂרִיָּע עַל שְׁתֵּי כִלְיוֹת, וְהֵם שְׁנֵי כְּרוּבִים, נוֹתְנִים עֲצָה, וְהֵם רְחוּקִים קְרוּבִים, יְמִין וּשְׂמָאל, וְכִלְסֵם נוֹטְלִים וְאוֹכְלִים כִּלְ אַחַד כְּרִאוּי, עַד שֶׁהַכֵּל נִקְשֶׁר כְּאַחַד. זַבְחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבְּרָה. זֶה נִקְרַב לְלֵב, רוּחַ נִשְׁבְּרָה, וְדוּי וּתְפִלָּה. שְׁתֵּרֵי וְדַאי (קהלת יב)

והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה. והפכד מקריב אותו לגבי הלב, שהוא סגור עליו, והכל קשור אחד בקרבן.

מהפכד יוצאים כל החלאים וכל המכות לכל איברי הגוף, ובו שרויים. הלב הוא יף מהכל, וממנו יוצא כל טוב, וכל בריאות האברים פלם, וכל חזק, וכל חדוה, וכל השלמות שצריכים לכל האברים.

רעיא מהימנא

אמר רועה הנאמן, אין קרבנות אלא להרחיק צדדים טמאים ולקרב דרגות קדושות. ונאמר בחבור הראשון שלהם: (עורקי הפכד אלו אישים וכל אותם תילות, ונתבאר) עורקי הפכד, יש מהם גדולים, יש מהם גדולים וקטנים, ומתפשטים מהם לכמה צדדים. ואלו לוקחים אברים ואמורים ופדרים שמתאכלים כל הלילה, שהרי קרבן פלו לה.

אמר מנורה הקדושה, רועה הנאמן, הלא אמרת לעיל שקרבנות של הקדוש ברוף הוא אינם אלא לקרב 'לה, ו' לה'. אלא שאף על גב שכל הקרבנות יש להקריב לפניו, הוא מחלק לכל המתנות מאכלי הקרבנות, לכל אחד פראוי לו. לשכליים מזונות התורה, ומשתה היין ומים של התורה. לטבעיים, שהם שדים, שהם כבני אדם, נותן להם מאכלים טבעיים אלו, שיוירד אש שלהם לאכל אותם.

כמו שפרשה רבותינו, אם זכו - הנה יורד פאריה של אש לאכל הקרבנות, ואם לא - הנה יורד שם פמין פלב של אש. וגם כף פשמת אדם, אם זוכה - יורד בדם את הקבל את הנפש, ואם לא - פדמות פלב, שאמר עליו דוד, (תהלים כב) הצילה מתוך פלבי יחידתי.

וְדַאי (קהלת יב) וְהַרוּחַ תָּשׁוּב אֶל (דף רכ"ה ע"א) הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר נָתַנָּה. וְכַבֵּד מִקְרִיב לִיהַ לְגַבִּיּהַ לֵב, דְּאִיהוּ סִגְיָגוּרָא עֲלֵיהַ, וְכֹלֵא קְשׁוּרָא כְּחֻדָּא בְּקוֹרְבָנָא.

מִן פְּכַד, נִפְקִין כָּל מְרַעִין, וְכָל מִכְתָּשִׁין, לְכָל שְׂיִיפֵי גוּפָא, וְבִיהַ שְׂרִינֵי. לֵב, אִיהוּ זְכִיף מִפְּלָא. מְנִיָּה נִפְקִין כָּל טַב, וְכָל בְּרִיאוּתָא דְשְׂיִיפִין פְּלָהוּ, וְכָל תּוּקְפָא, וְכָל חֻדְוָה, וְכָל שְׂלִימוּ דְאֶצְטְרִיךְ לְכָל שְׂיִיפִין.

רעיא מהימנא

אמר רעיא מהימנא, לית קרבניו, אלא לרחקא סטרין מסאבין, ולקרבא דרגין קדישין. ואתמר בחבורא קדמאה, דלהון, (ערקון דכבדא, אלו אישים וכל אינון תילין ואתמר) ערקין דכבדא אית מנהון רברבין, אית מנהון רברבין וזעירין, ומתפשטין מנהון לכמה סטרין. ואלין נטלין אברין ואמורין ופדרין דמתאכלין כל הלילה, דהא קרבן פלא לוי.

אמר בוצינא קדישא, רעיא מהימנא, והלא אמרת לעיל דקרבניו דקודשא בריהו לאו אינון אלא לקרבא 'בה' ו' בה'. אלא, אף על גב דכל קרבניו צריכין לקרב קמיה, איהו פליג לכל משריין, מאכלין דקרבניו, לכל חד בדקא תזי ליה, לשכליים, מזוני דאורייתא, ומשתניא דיניא ומניא דאורייתא. לטבעיים, דאינון שדים דאינון כבני אדם, יהיב לון אלין מאכלין טבעיים, דנחית אשא דלהון, למיכל לון.

כמה דאוקמיה רבנן, אי זכו, הנה נחית כמו אריה דאשא למיכל קרבניו. ואי לא, הנה נחית תמן פמין פלפא דאשא. ואוף הכי כד מית בר נש, אי זכי, נחית בדםות אריה, לקבלא נפשיה. ואי לאו בדםות פלב, דאמר דוד עליה, (תהלים כב) הצילה מתוך פלבי יחידתי.

ואם לא - פדמות פלב, שאמר עליו דוד, (תהלים כב) הצילה מתוך פלבי יחידתי.

ובְּרֵי להציל הקדוש ברוך הוא את גופיהם של ישראל מהם ואת נפשותם, מנה להקריב קרבנות של בהמות וגופים במקומם, לקיים (משלי כה) אם רעב שנאף האכילהו לחם ואם צמא השקהו מים. אבל הקדוש ברוך הוא לא לוקח פי אם את רצון הלב ושברונו (שהוא ישראל). זהו שכתוב (תהלים נא) זבחי אלהים רוח נשברה לב נשבר ונדכה אלהים לא תבזה. כמו כלי חרס שנאמר בהם נשברו נטהרו.

בהן מוח. לוי לב. ישראל גוף. ונאמר בהם, כהנים בעבודתם וילויים בדוכנם וישראל במעמדם. ואם צריך להקריב כבד ללב, חלבו של אותם טמאים, הוא לא לוקח. אלא שמנונו של חלב טהור. כמו שיש בגוף חלב טהור וחלב טמא, דם צלול בלי פסולת ודם עכור בפסולת. ועורקי הלב תולות קדושים, ועורקי הכבד תולות טמאים. גם כף הם מחנות היצר הרע ומחנות היצר הטוב. אלו ממנים על עורקי הלב, ואלו ממנים על עורקי הכבד. גם כף שתי אמות, ישראל ואמות העולם עובדי כוכבים ומזלות.

אמר לו רועה הנאמן, יפה אמרת בכל, אבל אפלו ישראל לא כלם שוים, שיש בהם בני מלכות מצד מלכות הקדושה, כלולה מעשר ספירות ומכל תויות וכנויים. ויש מהם עבדים מצד של עבד, שהוא (בראשית כד) עבדו זקן ביתו. ויש מהם פבהמות, ונאמר בהם (יחזקאל לד) ואתן צאני צאן מרעיית אדם אתם. ואותם שדומים לצאן, הקדוש ברוך הוא צנה להקריב בהמות במקומם לכפר עליהם.

ואותם שדומים למלאכים, קרבנות שלהם הם מעשים טובים שפמנים עליהם למלאכים שמקריבים לקדוש-ברוך-הוא במקומם.

ובְּרֵי לְשִׁיבָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא גּוּפִיהוּן דְּיִשְׂרָאֵל מְנַהוּן וּנְפִשְׁהוּן. מְנִי, לְקַרְב קַרְבָּנִין דְּבַעֲרִין וּגּוּפָן בְּאַתְרֵיהוּ, לְקַיִים (משלי כה) אם רעב שנאף האכילהו לחם ואם צמא השקהו מים. אבל קדשא בריך הוא, לא נטיל אלא רעותא דלפא, ותבירו דליה (דאיהו ישראל). הך הוא דכתיב, (תהלים נא) זבחי אלהים רוח נשברה לב נשבר ונדכה אלהים לא תבזה. כגוונא דכלי חרס, דאתמר בהון נשברו נטהרו.

כהנא מוחא. לוי לפא. גופא ישראל. ואתמר בהון, כהנים בעבודתם, וילויים בדוכנם, וישראל במעמדם. ואי כבד בעי לקרבא לגבי דלפא, חלביה דאינון מסאבין, איהו לא נטיל. אלא שמנונו דחלב טהור. כגוונא דאית בגופא, חלב טהור וחלב טמא, דם צליל בלא פסולת, ודם עכור בפסולת. וערקין דלפא, חילין קדישין. וערקין דכבד, חילין מסאבין. אוף הכי אינון משריין היצר הרע, ומשריין היצר הטוב, אלין ממנו על ערקין דלפא, ואלין ממנו על ערקין דכבדא. אוף הכי תרי אומי, ישראל, ואומין דעלמא עובדי כוכבים ומזלות.

אמר ליה רענא מהימנא, שפיר קא אמרת בכלא, אבל אפילו ישראל לאו כלהו שוין, דאית בהון בני מלכות, מסטרא דמלכות קדישא, בלילא מעשר ספיראן, ומכל תוויין וכנויין. ואית מנהון עבדין, מסטרא דעבד, דאיהו (בראשית כד) עבדו זקן ביתו. ואית מנהון כבערין, ואתמר בהון, (יחזקאל לד) ואתן צאני צאן מרעיית אדם אתם. ואינון דממין לענא, קדשא בריך הוא מני לקרבא בערין באתרייהו, לכפרא עלייהו. ואינון דממין למלאכין, קרבנין דלהון אינון עובדין טבין, דממנו עליהו מלאכים, דמקריבין לקודשא בריך הוא באתרייהו.

ואותם שדומים למלאכים, קרבנות שלהם הם מעשים טובים שממנים עליהם למלאכים שמקריבים לקדוש-ברוך-הוא במקומם.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתים פסיה לא ימוש ומפיה זרעה זרעה זרעה זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחיי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר מזכרי הרבנים כהלכתה

חלק א

והוא מדריך ומורה דרך למזכרי הרבנים להרבות כבוד שמים

תוכן הספר ומהותו:

- ◆ גודל החובה על כל אחד ואחד מישראל לזכות הרבנים ולאהב את השי"ת על הבריות כדרכי אבה"ק ז"ע.
- ◆ חובת האדם להקדיש מזמונו למען זיכוי הרבנים, גודל תשלום התמורה בזמן על זה, ושאר זכויות.
- ◆ מעלת מזכה הרבנים על ידי חיבור ספרים בהדרכת העם בתורה ובהלכה.
- ◆ המעלות הנשגבות שזוכים על ידי השפעה על הזולת בהשבת לב בנים לאביהם שבשמים.
- ◆ השכר הגדול שזוכים על ידי כך בזה, וביותר בבא.
- ◆ המדריגות הגדולות והנפלאות שמגיע אליהם המזכה הרבנים כהלכה.
- ◆ דרכי פרנסי ומנהיגי הציבור בהנהגת הציבור איך יהיו, שחרם ועונשם.
- ◆ ליקוט גדול ונפלא מאוד מש"ס בבלי וירושלמי, תו"כ, ספרי ספרא, מדרשים, ילקוט וזוה"ק, ראשונים ואחרונים, רמב"ם, שו"ע ופוסקים, וספרי שו"ת, מפרשי התורה, ספרי יראים ומוסר חסידות ועוד.

הספר הזה יצא לאור לראשונה בתוך ספר שכר ועונש (כרך ג' וד') בכ-255000 עותקים, וכבושם הזה עדיין לא נראה, מאיר עינים, ומעט מן האור ידחה הרבה מן החושך אשר יכסה ארץ, ובעזה"ל יעורר את לבות בני ישראל מתרדמתם, ויביא תועלת רבה לעם ישראל, יען כי רבתה בה ההזנחה, ובוודאי שהמעייין בספר לבו יתעורר להתחזק ולהתאמץ ביתר שאת וביתר עז, לעורר את הזולת לתשובה, ולבבו יבין ושב ורפא לו, ויפעל בכל כוחו ואונו לזכות את הרבנים.

ועתה יוצא לאור מחדש בהוצאה שלישית ט"ו בשבט תשע"א

בית שמש תובב"א